

той е исписанъ седнълъ и плете кошници --- да видѣтъ какво знае Иванъ. Като оплелъ кошницата, подалъ ѝ на *главатаря* на дивитѣ хора. Другитѣ като видѣли кошницата, захванжли да искатъ и на тѣхъ да оплете по една кошница. За това тѣ го завѣли въ една хубава колиба, и всѣки день му давали по-вечко ѣдене, отъ колкото му трѣбва. Дивитѣ хора не искали само отъ Ивана да имъ плете кошници, но и отъ Стояна. Стоянъ ако и да не знаѣлъ, захванѣлъ, но нищо не можалъ да уплете.

Дивитѣ хора, като узнали, че той не знае, захванжли да го блѣскатъ, да се подиграватъ съ него и малко останжло да го убиѣтъ, ако не билъ имъ се помолилъ Иванъ. Тѣ оставили Стояна, но отъ умраза не можали да го търпѣтъ облѣченъ съ хубави дрѣхи, а тѣхния Иванъ да е съ скжсани; за това съблѣкли дрѣхитѣ на двамата и накарали Ивана да облѣче Стояновитѣ дрѣхи, а Стоянъ --- Ивановитѣ. Но тѣ само съ това не останжли благодарни, а накарали Стояна да слугува на Ивана, когато той плетѣлъ кошници.

Тѣй е трѣбвало да стане съ Стояна и тѣй е било нѣколко години, догдѣто ги намѣрили Европейци и ги завѣли при родителитѣ имъ. Стоянъ и Иванъ всичко расправили на родителитѣ си, какъ ги откраднали, какво се случило изъ пѣтъ и какъ живѣли при дивитѣ хора. Тогава родителитѣ и на двамата казали: „по хубаво е да знаешъ, отъ колкото да имапъ“.

